

12 maanden geleden

Donderdag 16 oktober

Katie Caudill veegt een verdwaalde traan van haar wang. Hoe vaak is ze nu al naar bodycombat les geweest? Brian vindt het heerlijk om met de kleine Max alleen te zijn. Mannen onder elkaar, noemt hij het gekscherend. Voor de zoveelste keer draait Katie haar hoofd naar hun huis. Er brandt licht in de badkamer. Brian zal Max nu wel in zijn badje zetten. In gedachten ziet ze voor zich hoe Max met zijn mollige handjes in het water spettert. Om de opkomende tranen terug te dringen wendt ze haar hoofd af richting de straat, waar het opvallend rustig is op die ene auto na. Katie staart naar het bord boven de bushalte. Nog tien minuten voor de bus komt. Gedachten buitelen over elkaar heen. Zal ik wel gaan? Zal ik niet gaan? Het zou oneerlijk zijn om terug naar binnen te gaan om vervolgens weer te klagen over haar lichaam. Waarom is het toch zo moeilijk om die twee uurtjes van huis te zijn?

Voor een klein moment is Katie afgeleid. Vreemd, de auto staat nu stil met de lichten nog aan. Staat vast op iemand te wachten. Een blik op haar horloge vertelt haar dat het nog zeker vijf minuten duurt voordat de bus komt. Zal ik dan toch?

Een geluid vlak achter haar maakt dat ze zich omdraait. Verdorie, door de bewolking is het al donker aan het worden. Wat verwacht je anders in oktober. Het gaat nog regenen ook en ze trekt de capuchon van haar jas over haar rode, lange haar. Twijfel, altijd weer die onrustige twijfel.

Voor een tweede keer wordt Katie afgeleid door een geluid. Nog een blik achterom. Zal wel een diertje zijn dat schuilt voor de regen. Katie trekt de capuchon verder over haar hoofd, draait zich om. De net nog geparkeerde auto komt haar kant op. Dit gaat volledig aan Katie voorbij. Pas op het moment dat de auto de busbaan oprijdt, rinkelen alarmbellen in haar. Te laat!

Achter haar klinkt gekraak vanuit de struiken. Haar arm wordt vastgegrepen. Haar lichaam draait door de schrik naar de persoon toe die haar hardhandig beetpakt. Voordat haar ogen registreren wie het is, voelt ze een scherpe pijn in haar gezicht. Ze wil naar haar gezicht grijpen, ineen duiken. De greep om haar arm voorkomt dat. De angst die zich direct van haar meester maakt grijpt haar naar de keel, waardoor ze alleen een dierlijk gejammer uitstoot. Op het moment dat de adrenaline in haar lichaam een seintje geeft dat terugvechten de enige oplossing is, krijgt ze een tweede klap in haar gezicht. Ze voelt nog net hoe haar hele lichaam in elkaar zakt voordat de duisternis als een warme deken over haar heen valt.

De geur van aarde en vocht dringt haar neusgaten binnen op het moment dat ze weer bij bewustzijn komt. De pijn is overweldigend, het voelt of haar hoofd uit elkaar kan barsten. Ze opent en sluit haar ogen een paar keer. Het is te donker om iets te kunnen onderscheiden. Die auto! Ze moet in de kofferbak van die auto liggen! In een vlaag van paniek wil ze het op een gillen zetten. Ze bedenkt zich net op tijd. Haar hart gaat zo tekeer dat het bijna uit haar borstkas springt. Met elke slag neemt de pijn in haar hoofd toe. Concentreer je op je ademhaling, net zoals bij de bevalling van Max. Max! Schiet er door haar hoofd. Ik moet terug naar Max, naar Brian!

Haar handen tasten in het duister, wanhopig op zoek naar iets om zich mee te kunnen verdedigen. Niet dat het wat uit zal maken, maar ze moet het proberen. Haar vingers graaien door iets korreligs. Aarde. Wat verder van haar lichaam af ontdekt ze kleine stenen, niet groot genoeg om schade mee aan te richten. Dan voelt ze iets groters, haar handen volgen de vorm. Een schep! Ze klampt zich eraan vast. Stemmen klinken door tot in de kofferbak. Op haar rug, met de schep stevig in haar armen alsof het een reddingsboei is en ze op het punt staat te verdrinken, drukt ze haar oor tegen de achterbank.

'Zo, dat was de laatste.' Een mannenstem. 'Nu is de verzameling compleet.'